

Hồi 1

Thiết Kích Ôn Hầu

Trong cái rét căm căm của hàn phong vào sáng sớm tiết trọng đông, một thiếu niên anh tuấn đang rạp mình trên lưng ngựa, phong thái hiên ngang hùng dũng, tuấn mã phi như bay trên thảo nguyên đầy tuyết trắng. Hai bên yên ngựa có treo hai túi vải khá nặng, tuy được bao bọc kín như bưng nhưng khi ngựa phi vẫn phát ra hàng loạt thanh âm chan chát. Thứ âm thanh này rất rõ ràng, khiến người nghe có thể nhận ra đó là thanh âm do hai kiện thiết khí kích vào nhau mà phát ra.

Chàng, tức thiếu niên anh tuấn trên ngựa, không cố tâm gây sự chú ý cho bất kỳ người nào, vì lúc này chẳng có bất kỳ người nào muốn đứng ở nơi này đội tuyết hứng gió lạnh. Nhưng nếu có người nào biết chàng là ai thì tình hình khi đó rất sẽ khác hẳn.

Chàng chính là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân, mà gần đánh thanh danh rất hiển hách trên giang hồ. Việc chàng tạo được thịnh danh như vậy trong một quãng thời gian ngắn, cũng có nguyên nhân của nó. Thứ nhất, chàng có một con tuấn mã hy hữu trên đời và một thân công phu tuyệt đỉnh - cả cương lẫn nhu, thứ hai là đôi binh khí kỳ môn - Hàn Thiết Song Kích. Những yếu tố đó giúp chàng liên tiếp đánh bại nhiều nhân vật võ lâm trong vòng vài năm, trong số đó đương nhiên có không ít cao thủ được thiên hạ tri danh.

Ngoài ra, tướng mạo anh tuấn, phong thái hào hoa còn giúp chàng lấy được đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm đương thời là Tiết Nhược Bích làm thê tử. Thế là Thiết Kích ôn Hầu và mỹ nhân tiêu hồn trở thành một đôi phu thê khiến võ lâm thiên hạ vô cùng hâm mộ. Đương nhiên, không thể tách rời với hai chữ: "hâm mộ", đó là hai chữ: "đố kỵ".

Lúc này cũng giống như mọi khi, Thiết Kích ôn Hầu Lã Nam Nhân vẫn oai phong hùng dũng ngồi trên lưng ngựa tuấn mã phi như bay, tay phải chàng nắm chặt dây cương, bõm ngựa tuyết mỹ tung bay trong hàn phong.

Khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sáng rực đầy tinh quang, xem ra dễ khiến người ta nghĩ đến Thiết Kích ôn Hầu - Lã Bố đầy uy phong xưa kia. Do đó, cũng chẳng trách chàng vĩnh viễn không muốn đơn thân hành tẩu trên đường, vì chàng sợ nhiều nữ tử vì hôn trên giang hồ theo đuổi có thể chàng đã gặp quá nhiều sự theo đuổi như vậy rồi.

Nhưng tại sao lúc này chàng lại đơn thân độc mã mà đi ? Thế vị mỹ nhân tiêu hồn lạc phách Tiết Nhược Bích mà thời thời khắc khắc đều không rời chàng nửa bước đâu

rồi ? Tại sao phía sau dung diện tươi cười thường xuyên của chàng lại ẩn chứa một ưu tư phiền muộn ?

Ngựa phi tuy nhanh, nhưng chàng tựa như người không có mục đích, không có một phương hướng nhất định. Đã đến phủ Bảo Định, nhưng chàng không vào thành, chỉ cứ lòng vòng bên ngoài cửa thành, tựa hồ như cố ý gây cho người khác chú ý đến mình. Thậm chí chàng còn lấy đôi Hàn Thiết Song Kích từ trong túi vải ra, cầm trên tay tung hứng và gõ chập chập vào nhau.

Quả nhiên, chẳng bao lâu thì trong phủ Bảo Định đã loan truyền tin tức Thiết Kích ôn Hầu lòng vòng bên ngoài thành. Một số võ lâm hào sĩ trong thành rất lấy làm kỳ quái, chẳng hiểu tại sao chàng lại như vậy ?

Nhưng sở dĩ chàng làm thế là có nguyên nhân của chàng, vì trên khuôn mặt anh tuấn kia, lúc này có chút thần sắc chờ đợi mong ngóng. Sự vật đáng để chàng mong ngóng chờ đợi ắt cũng là điều cực kỳ dị thường ?

Quả nhiên, sự chờ đợi của chàng đã có kết quả, chẳng mấy chốc từ trong cửa thành có mấy con tuấn mã phi ra như gió, sau một thoáng lướt nhìn rồi lập tức truy theo hướng chàng. Khi Lã Nam Nhân nhìn thấy trong số những kỵ sĩ có một người mặc kim y, thì khóe miệng chàng nở một nụ cười đầy ngạo mạn.

Đoàn nhân mã vượt qua chàng chững tầm tên thì tất cả đều xuống ngựa, một hắc y nhân dắt ngựa tránh sang một bên, ba lam y hán tử theo kim y nhân sải bước tiến về phía Lã Nam Nhân. Bước đi trầm vững, biểu thị căn cơ võ công không tệ. Đặc biệt là kim y nhân đó là một lão nhân vừa mập vừa lùn, nói lão ta là lão nhân có lẽ còn hơi quá sớm nhưng da thịt trên khuôn mặt nung núc của lão ta lại khiến người ta có cảm giác lão ta già hơn tuổi thật đến gần chín mươi tuổi. Mỗi bước đi của lão tựa như voi bước, khiến người ta không thể không kinh dị về thứ cước lực nặng nề này.

- "Lão ta là ai ?"

Lã Nam Nhân thầm hỏi và nhanh chóng tìm ra câu trả lời cho mình: "Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân ? Một chút cũng không sai, đúng là người này, lão ta thật hợp với mục đích của ta".

Nhìn thấy người này Lã Nam Nhân tỏ ra vô cùng cao hứng, đó là vì nguyên nhân gì ?

Nhất thời chàng vẫn ngồi yên trên ngựa, bốn người kia đến trước mặt chàng thì lập tức tản ra, để cho lão nhân to béo mặc kim y - Chu Sa Chưởng đứng sừng sững như quả núi cản trước mặt chàng.

- "Thật không ngờ chẳng ?"

Lã Nam Nhân mỉm cười một cách đầy mỉa mai và nói:

- Không ngờ ta lại từ Giang Nam chạy đến đây phải không ?

Trên mặt Long Đại Quân quả nhiên có vẻ kinh ngạc, nhưng sắc thái đó nhanh chóng bị những thớ thịt nung núc nhão nhoẹt trên mặt lão che đậy, lão nói:

- Đích thực là kỳ quái !

Lão cố ý tuôn ra một chất giọng lạnh lùng:

- Chỉ có điều ta lấy làm kỳ quái là không phải người chạy đến đây, mà là việc người ngang nhiên dám xuất đầu lộ diện ở nơi này.

Lã Nam Nhân ngửa mặt cười sang sảng một tràng dài rồi nói:

- Tại sao ta không dám lộ diện, lẽ nào ta sợ các người ?

Trên mặt chàng dần dần xuất hiện một lớp hàn khí, chàng nói tiếp:

- Các người khiến Lã Nam Nhân ta không có nhà để về, ta cũng phải khiến các người không thể sống yên ổn. Tại hang ổ của các người ở Giang Nam, tuy ta đấu không lại các người, song không vì vậy mà ta sợ bọn chuột nhắt các người ở nơi đây.

Long Đạt Quân lập tức phát đại nộ, sắc diện đỏ bừng, hai thái dương huyết càn lúc càng nhô cao.

- Tốt ! Tốt.

Lão quát lớn:

- Họ Long ta sẽ cho người thấy lực lượng của Thiên Tranh Giáo tại lưỡng hà.

Hình như lão cảm thấy những lời nói vẫn chưa đủ biểu thị sự tôn nghiêm của mình, nên lại thêm mấy câu:

- Người không lo đi lánh nạn mà còn muốn đối đầu với Thiên Tranh Giáo, thì ra là người đã chán sống lắm rồi. Họ Lã kia, mau xuống ngựa lãnh nhận sự giáo huấn của bọn ta.

Lã Nam Nhân lại cười sang sảng một tràng, theo tiếng cười, thân hình chàng đã nhẹ nhàng xuống ngựa, song kích trong hai tay lập tức phân ra. Đó là loại binh khí khá nặng, nhưng trong tay chàng cứ như là đồ chơi nhẹ nhàng chàng trầm giọng quát:

- Bằng hữu, bớt nói những lời vô bổ đi, xuất binh khí động thủ thôi ?

- Xưa nay họ Long ta động thủ không cần dùng tới binh khí.

Long Đạt Quân cũng quát một một tiếng, nhưng không thấy lão thủ thế gì cả, thủ chưởng khê vung lên, theo đó là một đạo hồng quang bay như chớp về phía Lã Nam Nhân.

Lã Nam nhân vội lách người tránh né, chàng thấy tâm chưởng của đối phương đỏ như huyết thì bất giác thầm nghĩ:

- Xem ra, Chu Sa Chưởng của lão khốn này đã đạt đến chín thành hỏa hầu rồi "

Nghĩ đoạn, chàng cười nhạt một tiếng rồi quăng đôi thiết kích xuống đất, đồng thời miệng nói:

- Động thủ với loài chuột bọ các ngươi, bổn đại gia cũng chẳng cần dùng đến binh khí.

Lời này quả nhiên càng kích nộ Chu Sa Chưởng, lão sải bước tới trước, hữu chưởng vỗ thẳng vào thiên linh cái của Lã Nam Nhân. Chưởng phong vù vù chưởng lực đích thực là kinh người, Lã Nam Nhân cũng không dám nghênh tiếp, chàng lại lách người tránh né Chu Sa Chưởng luôn miệng quát tháo và xoay người mãnh công liên tiếp.

Nên biết Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân xưng hùng đã nhiều năm ở lưỡng hà, luận về chưởng lực có thể nói lão ta là nhân vật có thể đếm được trên đầu ngón tay trong đương kim võ lâm.

Tuy nhiên, chưởng lực khai sơn phá thạch của lão vẫn không đủ bổ khuyết cho thân pháp nặng nề chậm chạp của lão. Do đó, nếu gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh thật sự, lão ta không khỏi nếm mùi. vị thiệt thòi. Điểm này bản thân lão biết rất rõ, vì thế lúc này chiêu thức trên chưởng của lão đều là sát chiêu, đồng thời đều vận dùng trên chín thành công lực, quyết tâm lấy mạng Lã Nam Nhân.

Chưởng phong như sơn, trong chưởng ảnh, xem ra Thiết Kích Ôn Hầu đã không còn sức đánh trả. Ba lam: y nhân đứng ngoài trương mắt hổ lên mà nhìn, lúc này trên mặt bất giác lộ vẻ vui mừng, không hện mà cả ba cùng thâm nghĩ:

- "Một khi bỏ binh khí thì họ Lã này cùng chỉ có thể mà thôi".

Trong niềm vui mừng bọn chúng chợt cảm thấy hối hận:

- "Nếu sớm biết thế này, bọn ta xuất trận cũng có thể thu thập họ Lã này thôi ! Về sau, khi giáo chủ biết được, sợ gì không thăng bọn ta lên mấy cấp ?

Bọn chúng nhìn chiếc kim y trên người Long Đại Quân với ánh mắt thèm thuồng và nghĩ tiếp:

- Như thế là bọn ta cũng có thể mặc kim y rồi".

Long Đại Quân cũng không giấu được nét vui mừng phấn khích, chiêu thức trên chưởng càng phát càng độc, lão hận không thể xử chết ngay Lã Nam Nhân. Ngoài việc trừ đi thù hận giữa Thiết Kích Ôn Hầu và Thiên Tranh Giáo ra, bản thân lão còn muốn mượn việc đánh bại Thiết Kích Ôn Hầu truyền khắp tứ hải để tăng thêm mấy phần danh vọng trong võ lâm để thỏa hung tâm tráng chí.

Hiện tại, tuy lão biết rõ mình đã chiếm thế thượng phong, nhưng trong nhất thời nửa khắc vẫn không thể thủ thắng được. Sau mấy mươi chiêu, thân thủ của Lã Nam Nhân hình như càng lúc càng không nhanh nhạy như trước.

Tinh thần của Chu Sa Chưởng chợt tăng lên đột nhiên lão thi triển hiểm chiêu Nộ Mã Phân Tùng, song chưởng phân ra, trước ngực hoàn toàn bỏ trống.

Lã Nam Nhân cười nhạt một tiếng, chân phải soạt tới trước, song chỉ bên hữu thủ lập tức điểm vào huyết Kỳ môn của đối phương.

- "Quả nhiên là tiểu tử này mắc lừa !"

Ý nghĩ này lướt qua đầu Chu Sa Chưởng như ánh chớp. Lão quát lớn một tiếng khi thủ chỉ của Lã Nam Nhân không đủ điểm tới bộ vị và lập tức triệt thoái, thì đơn chưởng của Chu Sa Chưởng phát ra như chớp đánh thẳng vào giữa ngực chàng.

Chu Sa Chưởng lấy chưởng lực xưng hùng võ lâm, do đó chưởng lực này không cần nói cũng biết là uy mãnh cỡ nào. Thiết Kích Ôn Hầu kêu thất thanh một tiếng, song cước điểm xuống đất lướt ra ngoài xa cỡ tầm tên, có một điều là chàng lướt đúng vào yên ngựa, trên lưng con danh câu thủy chung đứng chờ bên cạnh, hai chân kẹp lại, tuấn mã tung vó phóng như tên.

Ba lam y nhân nộ khí quát lớn và lập tức đuổi theo. Nhưng trong chớp mắt Lã Nam Nhân đã lướt đi quá xa rồi.

Long Đại Quân mỉm cười đắc ý nói:

- Tên khốn này đã trúng của ta một chưởng thì làm sao toàn mạng được.

Lão cười một tràng cười cuồng ngạo, đoạn nói tiếp:

- Chúng ta từ từ đuổi theo cũng không muộn, chờ lát nữa sẽ thu thập thi thể của hắn thôi.

Với chưởng lực của Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân mà nói, lời này của lão tuyệt đối không phải là cuồng ngôn. Tự nhiên là ba lam y nhân cũng tin như vậy, chỉ có điều bọn chúng không biết rằng sự tình lại ngoài tiên liệu của bọn chúng.

Thiết Kích Ôn Hầu giục ngựa chạy như điên một hồi, thầm đoán đã bỏ khá xa đối phương thì đột nhiên dừng ngựa tại một nơi hoang vắng và nhanh chóng hạ mã. Chàng quét mục quang nhìn tứ phía và xác định nơi này ngoài chàng ra, chẳng có tung tích của người nào khác. Kế đó chàng nhìn ra dòng sông đào vây bọc xung quanh thành Bảo Định, nước trên mặt sông tuy kết băng nhưng chưa kết thành một lớp dày, do đó có nhiều lớp băng bênh bồng trên nước. Lã Nam Nhân mỉm cười, dường như chàng rất mãn ý với những điều đó.

- "Tất cả đều rất hợp với ý tưởng".

Lã Nam Nhân thâm nghĩ. Đột nhiên chàng cởi áo ngoài ra, da và lông thú bên trong y phục lập rúc rờ xuống và nhanh chóng bị gió thổi đi. Nhưng chàng không bận tâm đến điều đó, hữu thủ khê động, chớp mắt chàng đã rút ra một chiếc trủy thủ từ ống gài, vạch lên tay trái của mình một đường huyết tươi lập tức tuôn ra.

Chàng cẩn thận không để máu nhuộm vào y phục, năm ngón tay rã ra, huyết tươi theo đó chảy xuống và đọng lại thành nhiều vết máu dưới đất. Bất kỳ người nào cũng không thể phân biệt được đó là huyết do ngoại thương chảy ra, hay là do nội thương rồi phun từ miệng ra.

Lã Nam Nhân hoàn thành những động tác này trong một khoảng thời gian cực ngắn, sau đó khi chàng kéo ngựa đến bờ sông thì cố ý tạo ra những dấu chân loạn xạ trên tuyết. Tất cả xem ra đều khiến người ta không thể không tin rằng, sau khi trúng một chưởng của Chu Sa Chưởng - Long Đại Nhân, Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân đã thổ huyết và bỏ mạng bên ngoài thành Bảo Định. Vì chàng không cam tâm để thi thể mình rơi vào tay Thiên Tranh Giáo nên phải xuất phần sức lực cuối cùng, giẫy giụa rồi nhảy xuống sông.

Lúc này chàng lưu luyến nhìn con tuấn mã lần cuối, đoạn thở dài một lượt nặng nề, vì sự thành công của kế hoạch này chàng đành phải bỏ con tuấn mã đây, từng cùng chàng kinh qua vô số trận đấu, đây là một bước quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch của chàng. Vả lại chàng cần phải làm như vậy, vì nếu không bỏ tuấn mã lại, nhất định người ta sẽ hoài nghi Thiết Kích Ôn Hầu sao có thể chết dễ dàng như thế ?

Chàng lại thở dài một hơi nữa và nhìn con tuấn mã với ánh mắt đầy lưu luyến, khi nghe tiếng vó ngựa truyền đến trong gió, chàng biết rằng chàng - Thiết Kích Ôn Hầu đã đến lúc rời khỏi nhân thế. Tuy chàng vẫn còn cơ hội trở lại với nhân thế, nhưng lúc này chàng thấy hy vọng đó thật mờ mịt như ngôi sao cô độc giữa đêm đen.

Con tuấn mã của chàng khê hí một tiếng, chàng đưa tay dụi mắt chẳng biết là chàng gạt lệ hai là vì gió bụi.

Đột nhiên song cước của chàng điểm mạnh xuống bờ sông, thân hình tung lên cao bốn năm trượng rồi lướt trên mặt sông mà đi. Những phiến băng mỏng nổi bênh bồng trên mặt nước đã giúp chàng mượn lực khí đổi luồng chân khí, cứ thế chỉ qua mấy bước tung lên hạ xuống là chàng đã vượt qua tường thành của phủ Bắc Định.

Sau khi chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh biến mất tung tích vào thành Bảo Định, thì chẳng bao lâu sau bọn Chu Sa Chưởng đã lần theo dấu, chân ngựa của chàng mà tìm đến. Đầu tiên, bọn chúng nhìn thấy con tuấn mã có sắc lông đỏ rực như lửa độc nhất vô nhị trên giang hồ đang đứng cô đơn giữa hàn phong của buổi chiều trọng đông, cùng với tất cả sự bày bố của Lã Nam Nhân, thế là ngày thứ hai tin tức về cái chết của

Thiết Kích Ôn hầu nhanh chóng truyền ra khắp vô lâm, khiến vô lâm hào sĩ cũng nhanh chóng thay đổi cách nhìn đời với cái tên: Chu Sa Chưởng Long Đại Quân.

Chỉ có một người duy nhất hơi hoài nghi về chuyện này, đó là vị thê tử được coi là chân tình của Thiết Kích Ôn Hầu - Tiêu hồn phu nhân Tiết Nhược Bích, vì bà ta thừa biết võ công của phu quân bà ta. Nhưng bà ta cũng không dám đem sự hoài nghi của mình nói với niềm vui mới của bà ta - Đó là Thiên Tranh Giáo chủ Tiêu Vô độc bá giang hồ.

Tuy Thiên Tranh Giáo chủ rất muốn Lã Nam Nhân chết, nhưng sau khi nghe được tin tức này, lão ta chỉ khịt mũi một cái, mà không nói gì thêm. Vì lão cho rằng, tranh với một người là quá vô vi, đối tượng mà bọn lão muốn tương tranh là đối tượng mà từ cổ chí kim chưa có ai dám tranh đấu - Đó là: Trời. Vì thế nên mới có cái gọi là: Thiên Thanh Giáo.

Thế là, sau khi mất nhà cửa và thê tử, bản thân Thiết Kích Ôn Hầu - Lã Nam Nhân cũng biến mất trong vô lâm.

- o O o -